

SEBASTIAN FITZEK

Nebudeš si
pamätat'

Psychotriler

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

**SEBASTIAN
FITZEK**

**Nebudeš si
pamätat'**

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: Das Kind,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Droemer Verlag Ein Unternehmen
der Droemerschens Verlagsanstalt Th. Knaur Nachf. GmbH & Co. KG,
Mníchov 2008,

preložila Erika Heráková Ridziiová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5613. publikácia a 60. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová

Jazykové redaktorky Eva Mládeková, Ivana Fábryová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © Droemer Verlag Ein Imprint der Verlagsgruppe Droemer
Knaur GmbH & Co. KG 2008

Translation © Erika Heráková Ridziiová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1865-8

Mojim rodičom a Viktorovi Larenzovi

Stretnutie

Z úst detí vždy vychádza pravda
Životná múdrosť

1.

Keď Robert Stern pred niekoľkými hodinami súhlasil s tým nezvyčajným stretnutím, netušil, že uzatvára dohodu so smrťou. A už vôbec netušil, že smrť bude merať asi stoštyridsaťtri centimetrov, bude mať obuté tenisky, na tvári úsmev a vstúpi mu do života v bohom zabudnutom priemyselnom areáli.

„Nie, ešte tu nie je. A mňa už pomaly prestáva baviť ju čakať.“

Stern podráždene pozeral cez zarosené čelné sklo svojej limuzíny na budovu bez okien, vzdialenú asi sto metrov od neho, a v duchu preklínal svoju právnu asistentku. Zabudla zrušiť stretnutie s jeho otcom, ktorý v tejto chvíli zlostne visel na druhom konci linky.

„Zavolajte Carine a opýtajte sa jej, kde, dopekla, trčí!“

Stern energicky stlačil tlačidlo na koženom volante a po krátkom zapraskaní v reproduktore počul starého pána zakašľať. Sedemdesiatdeväťročný stavec bez prestania fajčil. Teraz si dokonca zapálil cigaretu aj na ten krátky čas, kým čakal v poradí.

„Mrzí ma to, oci,“ povedal Stern. „Viem, že sme dnes chceli ísť na večeru. Ale musíme to presunúť na nedeľu. Zavolali ma na úplne nečakanú schôdzku.“

Musíš prísť. Prosím. Už si neviem rady. Carinin hlas v telefóne ešte nikdy neznel tak vystrašene ako predtým. Ak to hrala, zaslúžila by si Oscara.

„Možno by som ti mal tiež zaplatiť päťsto eur za hodinu, aby som ťa vôbec niekedy videl,“ zasýchal jeho otec nahnevane.

Stern si vzdychol. Navštevoval ho trikrát do týždňa, ale nemalo zmysel to teraz spomínať. Ani stovky vyhraných súd-

nych prípadov, ani prehrané bitky v jeho rozpadnutom manželstve ho nenaučili, ako zvíťaziť v hádke s otcom. Hneď ako so starcom začal diskutovať, opäť sa cítil ako malé dieťa so zlými známkami, a nie ako štyridsaťpäťročný Robert Stern, hlavný partner firmy Langendorf, Stern a Dankwitz, ktorá patrila k popredným advokátskym kanceláriám v Berlíne.

„Pravdupovediac, nemám ani najmenšie tušenie, kde sa práve nachádzam,“ pokúsil sa odľahčiť rozhovor. „Keby som mal súdiť podľa prvého dojmu, povedal by som, že niekde v Čechensku. Moja navigácia našla toto miesto len s veľkou námahou.“ Zapol diaľkové svetlá a osvetlil nimi časť nespevneného priestoru, na ktorom sa kopili odtrhnuté ocelové nosníky, zhrdzavené káble a iný priemyselný odpad. Pravdepodobne sa tu kedysi vyrábali farby a laky, ak správne odhadol kopu prázdnych kovových sudov. Pred zrútenou tehlovou budovou so spadnutým komínom vyzerali ako rekvizity z apokalyptického filmu.

„Dúfam, že ten tvoj navigačný krám raz nájde cestu k môjmu hrobu,“ zakašlal otec a Stern sa zamyslel, či je táto zatrpknutosť dedičná. Napokon, nosil ju v sebe tiež – aspoň trochu z nej. Už viac než desať rokov.

Odvtedy, čo Felix...

Traumatické zážitky z dojčenského oddelenia ho aj navonok priblížili k otcovi. Stern bol predčasne zostarnutý. Kedysi trávil každú voľnú minútu na basketbalovom ihrisku, aby si zlepšil techniku hádzania. Dnes sotva trafil do odpadkového koša vo svojej kancelárii, keď chcel z pracovného stola odstrániť prázdnu plechovku.

Väčšinu ľudí, ktorí ho dobre nepoznali, možno pomýli-la jeho vysoká, štíhla postava a široké plecia. V skutočnosti jeho dokonale padnúce obleky na mieru maskovali ochabnuté svaly, kruhy pod očami prekryla prirodzene opálená pokožka a šikovní strih jeho tmavých vlasov zabraňoval presvitaniu svetlých miest nad sluchami. Ráno potreboval takmer hodinu, aby si z tváre zmyl únavu, a keď odchádzal z kúpeľne, cítil sa ako živý podvod v lesklej škatuli; naleštený dizajnový kus

nábytku, ktorého skryté chyby sa ukážu až v nemilosrdnom svetle lustra doma v obývačke.

V linke zapraskalo.

„Prepáč, hneď som späť,“ unikal Stern pred ďalšími otcovými výčitkami a prijal hovor od sekretárky.

„Nechajte ma hádať: Carina zrušila stretnutie?“ To by jej bolo podobné. V práci bola spoľahlivá a zručná zdravotná sestra, ale súkromné povinnosti si organizovala rovnako ako svoj milostný život: chaoticky, premenlivo a absolútne nekoordinované. Hoci sa ich vzťah rozpadol po pár týždňoch už pred tromi rokmi, stále spolu pravidelne telefonovali a dokonca sa niekedy stretávali na káve. Oboje sa spravidla končilo hádkou.

„Nie, pani Freitagovej som sa, žiaľ, nedovolala.“

„Okej, ďakujem.“ Stern aktivoval elektronické zapalovanie a nervózne sa strhol, keď jesenný vietor náhle šplechol na čelné sklo prúd dažďa. Zapol stierače a pohľad sa mu na chvíľu zastavil na červenohnedom javorovom liste, ktorý sa prisal na sklo mimo ich dosahu. Potom sa otočil a pomaly cúval po štrku, ktorý vŕzgal pod pneumatikami.

„Keby sa Carina ozvala, dajte mi, prosím, vedieť, aby som tu ešte dlhšie ne...“ Stern sa zarazil, keď sa pozrel dopredu a chcel zaradiť prvý stupeň. Čokoľvek sa s blikajúcimi výstražnými svetlami rútilo k nemu vo vzdialenosti asi dvesto metrov, určite to nebol Carinin starý rozheganý automobil. Bielo-červená dodávka trielila po príjazdovej ceste najväčšou rýchlosťou, akú jej výtlky dovoľovali.

Chvíľu si Stern myslel, že doňho chce šofér skutočne nabúrať, ale vtom zvrtol volant a sanitka zastavila bokom od neho.

„Oci?“ Robert znova aktivoval druhú linku, keď sa rozlúčil so sekretárkou. „Moje stretnutie je tu, musím končiť,“ vysvetlil, hoci jeho otec už položil. Potom zatlačil ťažké dvere limuzíny proti náporu vetra a vystúpil.

Čo tu, dopekla, chce so sanitkou?

Carina vyskočila zo sedadla spolujazdca do kaluže, ale zdalo sa, že jej neprekáža, že si postriekala bielu sesterskú uniformu

čiernymi škvrnami od blata. Dlhé, červené vlasy mala stiahnuté do prísneho konského chvosta a vyzerala tak oslivo, že by ju Stern najradšej objal. Ale niečo v jej pohľade ho zastavilo.

„Som v prekliatej kaši,“ povedala a vytiahla balíček cigariet. „Myslím, že tentoraz som to fakt pokašľala.“

„Čo má znamenať to divadlo?“ spýtal sa Stern. „Prečo sa nestretávame u mňa v kancelárii, ale práve tu, na tomto... tomto bojisku?“

Teraz, keď ho už nechránili dobre izolované dvere limuzíny, pocítil nepríjemný chlad sviežeho októbrového vetra. Zachvel sa od zimy a skrčil plecيا.

„Nestráčajme čas, dobre? Sanitku som si len požičala a musím ju rýchlo vrátiť.“

„Okej. Ale ak si sa do niečoho namočila, určite by bolo lepšie si o tom pohovoriť na nejakom civilizovanom mieste.“

„Nie, nie, nie.“ Carina pokrútila hlavou a odmietavo zdvihla ruku. „Ty tomu nerozumieš! Tu nejde o mňa.“

Prešla pevnými krokmi okolo sanitky, otvorila zadné dvere a ukázala dovnútra.

„Tam leží tvoj klient.“

Stern skúmavo pozrel na Carinu kútikom oka. Zažil už veľa a pohľad na postreleného bankového lupiča, obeť zločinu gangov či iného pochybného klienta, ktorý naliehavo, a predovšetkým anonymne potreboval jeho pomoc, nebol preňho ničím novým. Len nechápal, čo s tým má spoločné Carina.

Keď mu nič viac nevysvetlila, pomaly vystúpil po kovových stupienkoch dovnútra sanitky. Jeho pozornosť okamžite upútalo telo nehybne ležiace na nosidlách.

„Čo to má byť?“ prudko sa otočil na Carinu, ktorá zostala stať vonku a zapálila si cigaretu. Robila to len zriedka a len vtedy, keď bola extrémne nervózna. „Ty si sem priviezla malého chlapca? Načo?“

„To ti povie sám.“

„Ten krpec ale nevyzerá, že by...“ *dokázal hovoriť*, nedokončil vetu, lebo to mŕtvoľne bledé dieťa pôsobilo takmer apa-

tickým dojmom. Ale keď sa Robert znova otočil k nosidlám, chlapec sa posadil s nohami spustenými cez okraj.

„Nie som žiadny krpec,“ protestoval. „Už mám desať! Pred dvoma dňami som mal narodeniny.“

Pod zateplenou menčestrovou bundou malo dieťa oblečene čierne tričko s potlačou lebky a nové, podľa Sterna však priveľké džínsy s nášivkami. Ale on sa v tom nevyznal. Pravdepodobne bolo práve v móde vyháňať štvrtákom nohavice a obúvať im skejtbordové tenisky pokreslené fixkami.

„Ste právnik?“ spýtal sa chlapec trochu zachrípnuto. Rozprávanie mu zrejme robilo problémy, akoby dávno nič nepil.

„Áno, to som. Obhajca v trestnom konaní, aby som bol presný.“

„Dobre,“ usmial sa chlapec, pričom odhalil prekvapivo rovné a biele zuby. Tento rozkošný chlapec ani nepotreboval medzierku medzi zubami, aby roztopil srdce starej mamy. Na to stačili už len jeho dlhočizné tmavé mihalnice a plné, mierne popraskané pery.

„Veľmi dobre,“ zopakoval a opatrne zliezol z nosidiel, pričom sa Robertovi na chvíľku otočil chrbtom. Čerstvo umyté bledohnedé vlasy mu v miernych vlnách padali na plecía a zozadu by si ho človek mohol pokojne pomýliť s dievčaťom. Robert si všimol, že mu vlasy na krku pokrývali náplasť veľkosti kreditnej karty.

Keď sa chlapec k nemu otočil, ešte vždy sa usmieval.

„Som Simon. Simon Sachs.“

Natiahol k Robertovi drobnú ruku, a ten mu ju váhavo potriasol.

„Teší ma. Ja som Robert Stern.“

„Viem. Carina mi ukázala vašu fotku, ktorú má v kabelke. Vraví, že ste najlepší.“

„Ďakujem pekne,“ zamrmal trochu zaskočený Stern. Pokiaľ si spomínal, bol to najdlhší rozhovor, aký viedol s mladistvým za posledné roky. „Čo môžem pre teba urobiť?“ spýtal sa trochu neisto.

„Potrebujem právnika.“

„Jasné!“ Stern sa cez plece spýtavo pozrel na Carinu, ktorá s nehybnou tvárou inhalovala dym zo svojej cigarety.

Prečo mu to urobila? Prečo ho zavolala na zbúranisko a priviedla k nemu desaťročného chlapca, hoci vedela, že si s deťmi nerozumie? A ako dôsledne sa im vyhýbal, odkedy mu tá tragédia zničila najprv manželstvo a potom aj jeho samého.

„A prečo si myslíš, že potrebuješ právnika?“ spýtal sa a len s veľkým úsilím prehltol kľúčiaci hnev. Možno mu táto kuriózna situácia poskytne nejakú zábavu v prestávkach medzi sedeniami v kancelárii.

Stern ukázal na náplasť na Simonovom krku. „Kvôli tomu? Nieкто ťa napadol na školskom dvore?“

„Nie. To nie.“

„Čo teda?“

„Zabil som.“

„Prosím?“ Stern položil tú otázku až po krátkej pauze, pevne presvedčený o tom, že takéto brutálne slová nemohli vyjsť z úst desaťročného chlapca. Pohľad mu preskakoval z Cariny na chlapca ako tenisová loptička. Kým to Simon nezopakoval. Nahlas a zreteľne:

„Potrebujem právnika. Som vrah.“

Niekde v diaľke zaštekala pes a ten zvuk sa miešal s ustavičným šumom blízkeho mestského obchvatu, ale Stern ho takmer nevnímal, rovnako ako tvrdé kvapky dažďa nepravidelne bubnujúce na plechovú strechu sanitky.

„Okej. Ty si myslíš, že si niekoho zabil?“ spýtal sa, keď prešla ďalšia sekunda hrôzy.

„Áno.“

„Smiem sa spýtať, koho?“

„Neviem.“

„Aha, nevieš.“ Stern sa trpkó zasmial. „A pravdepodobne ani nevieš, ako, prečo alebo kde to bolo, pretože to celé je len hlúpy chlapčenský žart a...“

„Sekerou,“ zašepkal Simon.

Napriek tomu to na sekundu znelo, akoby kričal.

„Čože?“

„Sekerou. Do hlavy. Nejakého muža. Viac neviem. Už to bolo dávno.“

Robert nervózne zažmurkal. „Čo znamená dávno? Kedy to bolo?“

„Dvadsiateho ôsmeho októbra.“

Právnik sa pozrel na dátum na hodinkách.

„To je dnes,“ povedal zmätene. „Práve si predsa povedal, že to bolo dávno. Tak čo teda? Musíš sa rozhodnúť.“

Stern si na chvíľu želel, aby mal aj pri krízových výsluchoch vždy takýchto jednoduchých svedkov. Desaťročný chlapec, ktorý sa už v prvých minútach výsluchu zamotáva do rozporuplných výpovedí. Ale toto želanie netrvalo dlho.

„Vy mi nerozumiete,“ smutne pokrútil hlavou Simon. „Zabil som muža. A to presne tu!“

„Tu?“ ozval sa Stern a nechápavo sa prizeral, ako sa Simon jemne pretlačil okolo neho, vystúpil zo sanitky a vonku sa zvedavo rozhliadal. Stern sledoval jeho pohľad, kým sa nezaštavil na ošarpanej kôlni s náradím, vzdialenej asi sto metrov od malej skupinky stromov.

„Áno. Bolo to tu,“ potvrdil Simon spokojne a chytil Carinu za ruku. „Tu som zabil muža. Dvadsiateho ôsmeho októbra. Pred pätnástimi rokmi.“

2.

Stern vystúpil zo sanitky a požiadal Simona, aby chvíľu počkal. Potom hrubo schytil Carinu za zápästie a odviedol zdravotnú sestru o tri kroky ďalej, za kufor svojej limuzíny. Mrholenie trochu ustalo, zato sa zotmelo, vietor zosilnel a citeľne sa ochladilo. Ani Carina v tenkom služobnom plášti,

ani on v čiernom obleku s vestou neboli do takéhoto nečasu vhodne oblečení. Na rozdiel od neho sa však zdalo, že ona vôbec nemrzne.

„Krátka otázka,“ zašepkal, hoci Simon ho z takej vzdialenosti určite nemohol počuť. Vietor a monotónny hukot diaľnice pohlcovali všetky ostatné zvuky. „Kto z vás dvoch má o koliesko menej?“

„Simon je môj pacient na neurológii,“ povedala Carina, akoby to niečo vysvetľovalo.

„Na psychiatrii by mu bolo asi lepšie,“ zasyčal Stern. „Čo má znamenať ten nezmysel s vraždou pred pätnástimi rokmi? Nevie počítať alebo je schizofrenik?“

Otvoril kufor diaľkovým ovládačom. Zároveň sa zaplo vnútorné svetlo, aby v tomto daždivom šere bolo aspoň niečo vidno.

„Má nádor na mozgu.“ Carina vyformovala palcom a ukazovákom kruh, aby demonštrovala jeho veľkosť. „Dávajú mu ešte niekoľko týždňov. Možno už len dní.“

„Božemôj, a tá vec má *takéto* vedľajšie účinky?“ Stern vytiahol z kufra nový značkový dáždnik.

„Nie. To je moja vina.“

„Tvoja?“

Zdvihol zrak od svojej ruky, v ktorej držal nový dizajnerský kúsok, s ktorým si ešte nevedel poradiť. Nenašiel ani tlačidlo, ktorým by dáždnik rozprestrel.

„Veď som ti vravela, že som spravila chybu. Musíš vedieť, že ten malý je vysoko inteligentný, neuveriteľne senzitívny a na svoj vek úžasne vzdelaný, čo vzhľadom na pomery, z akých pochádza, pre mňa hraničí so zázrakom. Keď mal štyri roky, oslobodili ho od jeho asociálnej matky. Z úplne zanedbanej domácnosti – našli ho napoly vyhladovaného pri mŕtvom potkanovi vo vani. Potom putoval do domova. Tam si ho všimli, lebo si radšej čítal encyklopédiu, než by sa bil s rovesníkmi. Jeho opatrovníci považovali za normálne, že dieťa, ktoré toľko rozmýšľa, trpí častými bolesťami hlavy. Ale potom objavili

tú vec v jeho mozgu a odkedy leží na mojom oddelení, nemá nikoho okrem personálu v nemocnici. Vlastne má len mňa.“

Teraz mrzla už aj Carina, lebo sa jej začali triasť pery.

„Nechápem, kam mieriš.“

„Simon mal predvčerom narodeniny, tak som mu chcela prichystať výnimočný darček. Má síce ešte len desať, ale svojou životnou skúsenosťou a chorobou je oveľa vyspelejší než iné deti v tomto veku. Myslela som, že na to nie je príliš mladý.“

„Na čo? Čo si mu darovala?“ Stern definitívne vzdal snahu otvoriť dáždňik a teraz ho držal ako ukazovadlo namierené na jej hrud’.

„Simon sa bojí smrti, tak som mu zariadila regresnú terapiu.“

„Čože?“ čudoval sa Robert, hoci o tom nedávno niečo zachytil v televízii.

Pre Carinu bolo typické zapojiť sa do toho ezoterického trendu. Myšlienka, že človek už raz žil v minulom živote, zjavne fascinovala ľudí všetkých vekových kategórií. Túžba po nadprirodzenom núkala ideálnu živnú pôdu pre pochybných terapeutov, ktorí vyrastali zo zeme ako burina a za slušný honorár ponúkali takéto „návraty do minulosti“: cesty do minulosti pred narodením, na ktorých sa človek, najčastejšie v hypnóze, dozvedel, že bol pred šesťsto rokmi upálený na hranici alebo korunovaný za francúzskeho kráľa.

„Nepozeraj tak na mňa. Viem, čo si o tom myslíš. Ty si neprečítaš ani horoskop.“

„Ako si mohla toho chlapca vystaviť takému nezmyslu?“

Stern bol úprimne zhrozený. V televíznej reportáži varovali pred ťažkými psychickými následkami. Labilné osobnosti často nedokázali uniesť predstavu, že ich súčasné duševné problémy súvisia s nevyriešeným konfliktom z minulého života, ako im narozprával nejaký mastičkář.

„Chcela som Simonovi len ukázať, že po smrti ešte nie je koniec. Že nemusí byť smutný, že žil tak krátko, lebo všetko pokračuje ďalej.“

„Povedz mi, že žartuješ.“

Pokrútila hlavou. „Zobrala som ho k doktorovi Tiefensee-mu. Je to skúsený psychológ a učí na univerzite. Takže žiaden šarlatán, ako si určite myslíš.“

„Čo sa stalo?“

„Simona zhypnotizoval. A vlastne sa toho veľa neudialo. V hypnóze Simon takmer nič nezistil. Neskôr len povedal, že bol v tmavej pivnici, v ktorej počul hlasy. Hrozné hlasy.“

Stern bolestivo zvrástil tvár. Chlad, ktorý sa mu zakrádal po chrbte, bol s každou sekundou nepríjemnejší, ale to nebol jediný dôvod, prečo chcel čo najrýchlejšie odtiaľto vypadnúť. Niekde v diaľke si nákladný vlakrazil cestu k najbližšej stanici a Carina teraz šepkala rovnako ticho ako Stern na začiatku rozhovoru.

„Keď ho chcel Tiefensee prebrať z hypnózy, najprv sa mu to nedarilo. Simon upadol do hlbokého spánku. A keď sa zobudil, povedal nám to isté, čo práve hovoril tebe. Myslí si, že bol kedysi vrahom.“

Stern si chcel utrieť vlhké ruky vo svojich hustých vlasoch, ale aj tie už boli úplne premoknuté.

„To je úplné šialenstvo, Carina. A ty to dobre vieš. Len premýšľam, čo to má všetko spoločné so mnou.“

„Simon má neuveriteľný zmysel pre spravodlivosť a bezpodmienečne chce ísť na políciu.“

„Presne.“

Robert a Carina sa rýchlo otočili ku chlapcovi, ktorý sa k nim počas ich vášnivej výmeny názorov nepozorovane priblížil. Vietor mu sfúkol zvlnené vlasy do čela a Stern uvažoval, prečo ešte vôbec nejaké má. Určite musel pretrpieť chemoterapiu.

„Som vrah. A to je nespravodlivé. Chceme sa udať. Ale nič už nepoviem bez svojho právnik!“

Carina sa smutne usmiala. „Túto vetu sa naučil z televízie. A ty si, žiaľ, jediný trestný obhajca, ktorého poznám.“

Stern sa vyhol pohľadu do jej tváre. Namiesto toho hľadel

na blatistú zem, akoby mu ručne šité kožené topánky mohli prezradiť, ako má na toto šialenstvo reagovať.

„Takže?“ spýtal sa Simon.

„Takže čo?“ zdvihol zrak, pozrel chlapcovi priamo do tváre a čudoval sa, že sa ten malý opäť usmieva.

„Budete mojím právnikom? Môžem vám aj zaplatiť.“ Simon si ťažkopádne vyhrabal z vrečka malú peňaženku.

„Mám totiž peniaze.“

Stern pokrútil hlavou. Najprv sotva viditeľne, potom čoraz rozhodnejšie.

„Ale áno. Mám,“ protestoval Simon. „Vážne.“

„Nie,“ povedal Stern, pričom sa však s hnevom nepozeral na chlapca, ale na Carinu. „O to tu predsa vôbec nejde, však? Ty si ma sem nezavolala kvôli právnej pomoci, však?“

Teraz sa ona zadívala na zem.

„Nie. Nezavolala,“ priznala ticho.

Stern zhlboka vydýchol a šmaril nepoužitý dáždňík späť do kufra. Potom odsunul nabok aktovku ležiacu vo vnútri, otvoril plastový kryt v stene kufra a vytiahol baterku, ktorú mal položenú vedľa lekárnicky. Otestoval svetelný kužel namierený na vratkú kôľňu, na ktorú Simon predtým ukázal.

„Tak teda dobre, nech to máme za sebou.“

Voľnou rukou pohladkal Simona po hlave a sám neveril, že tieto slová naozaj hovorí desaťročnému dieťaťu: „Ukáž mi presne, kde si toho muža zabil.“

3.

Simon ich zaviedol za kôľňu. Pred mnohými rokmi tu musela stáť dvojposchodová dielenská budova. Potom však vyhorela a teraz sa k zamračenému večernému nebu ako zmrzačené dlane načahovali už len jednotlivé zuholnatené zvyšky stien.

„Vidiš, nič tu nie je.“

Lúč Sternovej baterky pomaly prechádzal po ruine.

„Ale musí tu niekde ležať,“ odvetil Simon, akoby išlo o stratenú vreckovku a nie o mŕtvolu. Aj on bol vyzbrojený drobnou plastovou svetelnou tyčou, ktorá v tme svetielkovala, keď ju ohol.

„Z jeho čarovného kufríka,“ vysvetlila Sternovi Carina. Dieťa očividne dostalo k narodeninám okrem cesty do minulosti aj normálne darčeky.

„Myslím, že to bolo tam dolu,“ povedal Simon rozrušene a zasvietil smerom k bývalému schodisku, z ktorého bolo teraz vidieť len vchod do pivnice.

„Tam dolu ale nemôžeme ísť. Je to životunebezpečné.“

„Prečo?“ spýtal sa chlapec a prešľapoval v teniskách po hromade tehál.

„Zostaň tu. Všetko sa to môže zrútiť, zlatko.“ Carina znela nezvyčajne ustarostene. Predtým bola v Robertovej prítomnosti vždy stelesnením dobrej nálady. Takmer akoby sa snažila jeho trvale tlejúcu melanchóliu vždy vyvážiť svojou obrovskou chuťou do života. No teraz ju desilo, že sa Simon správa ako nevychovaný pes, ktorého práve pustili z vôdzky. Išiel ďalej.

„Pozrite sa, tadiaľto sa dá ísť dnu!“ vykrikol zrazu. A zatiaľ čo obaja protestovali, jeho kučeravá hlava zmizla za oceľovým nosníkom.

„Simon!“ zrevala Carina. Stern sa tiež neisto predieral cez sutinu za nimi. V tme viackrát zakopol a na zhrdzavenom drôte si roztrhol oblekové nohavice. Keď konečne dobehol ku vchodu do pivnice, za ktorým nasledovali drevené schody čierne od sadzí, chlapec práve zmizol za zákrutou v hĺbke dvadsiatich schodov.

„Poď okamžite von!“ zakričal Stern do šachty a vzápätí preklínal svoju nerozvážnu voľbu slov. V tom okamihu vedel, že spomienka, ktorú v ňom tá veta vyvolala, bola horšia než čokoľvek, čo sa mu tu mohlo stať.

Pod' von. Miláčik, prosím ťa. Môžem ti pomôcť...

Nebola to jediná lož, ktorú vtedy kričal na Sophie cez zamknuté dvere toalety. Márne. Štyri roky skúšali všetko. Všetky techniky a liečebné metódy, kým sa konečne dočkali vytúženého telefonátu z kliniky plodnosti. Pozitívny výsledok. Tehotná. Vtedy, takmer pred desiatimi rokmi, mu to pripadalo, akoby nejaká vyššia moc prestavila kompas jeho života. Ručička odrazu ukazovala na šťastie v jeho najčistejšej podobe. Žiaľ, zotrvala tam len krátky čas, ktorý Stern potreboval na to, aby na strop novej detskej izby nalepil svietiace hviezdy a spolu so Sophie nakúpil oblečenie pre bábätko. Felix si ho ani jediný raz neobliekol. Pochovali ho v dupáčkách, ktoré mu obliekli sestry na novorodeneckom oddelení.

„Simon?“ zvolal právnik tak nahlas, až sa tým sám vytrhol z temných myšlienok. Strhol sa, keď Carina vedľa neho urobila to isté.

„Myslím, že tu niečo je!“ doľahol k nim z hĺbky tlmený detský hlas.

Stern zahrešil a nohou sa opatrne dotkol prvého schodu. „Nedá sa nič robiť, musíme tam ísť.“

Aj tieto slová mu pripomenuli najstrašnejší moment v jeho živote. Keď Sophie s mŕtvym dieťaťom v náručí utiekla na nemocničnú toaletu a nechcela ho pustiť. „Syndróm náhleho úmrtia dojčťaťa,“ znela vtedy diagnóza, ktorú odmietala prijať. Dva dni po pôrode.

„Idem s tebou,“ vyhlásila Carina.

„Ani nápad.“ Stern opatrne predsunul druhú nohu. Schody udržali tridsaťpäť kíľ, uvidíme, čo povedia na viac než dvojnásobnú záťaž.

„Máme len jednu baterku a niekto musí privolať pomoc, keď sa o dve minúty nevrátíme.“

Spráchnivené drevo vrzgalo pri každom kroku ako sťažne plachetnice na vlnách. Stern si nebol istý, či sa s ním zahrával jeho zmysel pre rovnováhu, alebo sa zábradlie skutočne čoraz viac kývalo, čím nižšie schádzal.

„Simon?“ zakričal už piaty raz, ale namiesto odpovede sa ozvalo len kovové cinknutie, akoby chlapec udieral skrutkovačom o potrubie.

O chvíľu stál s búšiacim srdcom na úpäť schodov a rozliadal sa. Tma vonku bola taká hlboká, že hore nerozoznal už ani obrisy Cariny. Posvietil si doprava do pivnice, ktorá sa rozdeľovala na dve chodby. V obidvoch stála asi do výšky piatich centimetrov bahnitá voda.

Ťažko uveriť, že sa chlapec dobrovoľne odvážil vojsť do tohto priemyselného močiara. Stern si vybral chodbu naľavo, keďže tú druhú už po niekoľkých metroch blokovala prevrátená elektrická skriňa.

„Kde si?“ spýtal sa, kým mu členky zovrela ľadová ruka studenej vody.

Simon opäť neodpovedal, no vydal zo seba aspoň známku života. Zakašlal. Len niekoľko krokov od Sterna. Robert ho však vo svetle baterky nevidel.

Ešte si užitím smrti, pomyslel si, keď pocítil, ako mu nohavice nasakujú vlhkosť ako pijavý papier. Zazvonil mu mobil, keď sa asi desať metrov pred ním objavila drevená stena.

„Kde je?“ spýtala sa Carina už takmer hystericky.

„Nemám tušenie. Myslím, že vo vedľajšej chodbe.“

„A čo hovorí?“

„Nič. Kašle.“

„Och, božemôj, vytiahni ho odtiaľ!“ Carine preskakoval hlas od rozrušenia.

„Čo myslíš, že mám práve v pláne?“ osopil sa na ňu.

„Ty to nechápeš. To sa deje vždy, keď sa to zhorší.“

„Čo tým myslíš? Čo sa deje?“

Stern znova začul Simona kašľať. Tentoraz ešte bližšie než predtým.

„Bronchiálne krče predchádzajú bezvedomiu. O chvíľu omdlie,“ skríkla Carina tak nahlas, že ju počul zvonka aj v mobile.